

IV. MELLÉKLET

ELFOGADOTT ÁLLÁSFOGLALÁSOK

	Oldal
– a polgári lakosság ENSZ és regionális szervezetek békefenntartó műveletei során történő védelméről (ACP-EU/100.291/08/fin.)	19
– a segélyek hatékonyságáról és a hivatalos fejlesztéstámogatás meghatározásáról (ACP-EU/100.300/08/fin.)	26
– a gyermekmunka társadalmi következményeiről és a gyermekmunka elleni küzdelemre vonatkozó stratégiákról (ACP-EU/100.247/08/fin.)	31
– a mauritániai helyzetről (ACP-EU/100.440/08/fin.)	37
– a zimbabwei helyzetről (ACP-EU/100.439/08/fin.)	40
– a globális élelmiszer- és pénzügyi válságról szóló Port Moresby-i nyilatkozat (ACP-EU/100.393/08/fin.)	42

ÁLLÁSFOGLALÁS ⁽¹⁾**a polgári lakosság ENSZ és regionális szervezetek békefenntartó műveletei során történő védelméről**

Az AKCS-EU Közös Parlamenti Közgyűlés,

- 2008. november 25–28-án Port Moresbyben (Pápua Új-Guinea) tartott ülésén,
- tekintettel eljárási szabályzata 17. cikkének (1) bekezdésére,
- tekintettel a genfi egyezményekre, és különösen a polgári lakosság háború idején való védelméről szóló (1949. augusztus 12-i) IV. genfi egyezményre, és annak 1977. és 2005. évi kiegészítő jegyzőkönyveire,
- tekintettel a taposóaknak betiltásáról szóló, 1997. szeptemberben aláírt szerződésre (Ottawai Szerződés) és az egyes hagyományos fegyverekről szóló, 1980. október 10-én Genfben megkötött és 1983. decemberben hatályba lépett ENSZ-egyezményre (CCW) és annak kiegészítő jegyzőkönyveire,
- tekintettel az Egyesült Nemzetek 1948. december 10-i Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatára és az emberi jogokról szóló, 1993. június 14–25. között megtartott világkonferenciából fakadó Bécsi Nyilatkozatra és cselekvési tervre,
- tekintettel az 1998-ban elfogadott, a Nemzetközi Büntetőbíróságot létrehozó Római Statútumra, és különösen annak 6., 7. és 8. cikkére,
- tekintettel a 2005. június 25-én Luxemburgban módosított ⁽²⁾, egyrészt az afrikai, karibi és csendes-óceáni országok, másrészt az Európai Közösség és annak tagállamai között megkötött, 2000. június 23-án Cotonou-ban aláírt partnerségi megállapodásra (cotonou-i megállapodás) ⁽³⁾, és különösen annak 8. cikkére, 17. cikke (2) bekezdésére, valamint 20., 31., 33., 96. és 97. cikkére,
- tekintettel „A konfliktusok utáni rehabilitáció az AKCS-országokban” című, a bamakói 9. ülészak során 2005. április 21-én elfogadott állásfoglalására ⁽⁴⁾,
- tekintettel „A konfliktusok utáni rehabilitáció az AKCS-országokban” című, a 2005. április 21-én, Bamakóban tartott 9. ülészak során elfogadott állásfoglalására ⁽⁵⁾,

⁽¹⁾ Az AKCS-EU Közös Parlamenti Közgyűlés 2008. november 28-án Port Moresbyben (Pápua Új-Guinea) fogadta el.

⁽²⁾ HL L 287., 2005.10.28., 4. o.

⁽³⁾ HL L 317., 2000.12.15., 3. o.

⁽⁴⁾ HL C 272., 2005.11.3., 26. o.

⁽⁵⁾ HL C 307., 2006.12.15., 17. o.

- tekintettel az Egyesült Nemzetek főtitkáranak a Biztonsági Tanács számára készített, „A konfliktusok okai és a tartós béke és a fenntartható fejlődés elősegítése Afrikában” című, 1998. április 13-i S/1998/318. számú jelentésére,
 - tekintettel az Egyesült Nemzetek főtitkáranak a Biztonsági Tanács számára a fegyveres konfliktusok során a polgári személyek védelméről szóló, az S/1999/957 (1999. szeptember 8.), S/2001/331 (2001. március 30.), S/2002/1300 (2002. november 30.), S/2004/431 (2004. május 28.), S/2005/740 (2005. november 28.) és S/2007/643 (2007. október 28.) számú dokumentumban szereplő jelentéseire,
 - tekintettel az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsának a polgári lakosság fegyveres konfliktusok során történő védelméről szóló, 1999. szeptember 17-i 1265. sz., 2000. április 19-i 1296. sz., 2006. április 28-i 1674. sz. és 2006. december 23-i 1738. sz. jelentésére, amelyek megerősítik, hogy elsődlegesen a fegyveres konfliktusokban részt vevő felek felelősek a fegyveres konfliktus során a polgári lakosság védelmének biztosításáért, és amelyek elismerik a regionális szervezetek által fegyveres konfliktusok során a polgári lakosság védelmében nyújtott fontos hozzájárulást,
 - tekintettel az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsa 2002. március 15-i és 2003. december 15-i elnökségi nyilatkozataira és az „Emlékeztető a polgári lakosság védelméhez kapcsolódó problémáknak a Biztonsági Tanács békefenntartó mandátumokkal kapcsolatos tanácskozásain történő megvitatásra” című emlékeztetőre,
 - tekintettel az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsának 2000. október 31-i 1325. sz. és 2008. június 19-i 1820. sz. határozatára, amelyek hangsúlyozzák a nők egyenlő részvételének és teljes bevonásának fontosságát a béke és biztonság fenntartására és előmozdítására irányuló minden erőfeszítésbe,
 - tekintettel az EU Műveleti Főhadiszállásának a Kongói Demokratikus Köztársaságban működő EUFOR-on belül a nemek közötti egyenlőség előmozdítására irányuló tevékenységről szóló végleges jelentésére,
 - tekintettel a fenyegetésekkel, kihívásokkal és változással foglalkozó magas szintű munkacsoport „Egy biztonságosabb világ: közös felelősségünk” című (2004) jelentésére, amelyben nyomatékos válaszokat sürget a nemzetközi közösségtől,
 - tekintettel a világ-csúcstalálkozó 2005. szeptemberben New Yorkban elfogadott nyilatkozatára,
 - tekintettel az Európa Tanács Parlamenti Közgyűlésének „A konfliktusok megelőzése és rendezése: a nők szerepe” címmel 2004. június 23-án elfogadott 1385(2004). sz. állásfoglalására és 1665(2004). sz. ajánlására,
 - tekintettel az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsának a Biztonsági Tanács fegyveres konfliktusok megelőzésében játszott szerepéről szóló, 2001. augusztus 30-i S/2001/1366. sz. határozatára,
 - tekintettel az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsának a humanitárius személyzet és az ENSZ saját és kiegészítő személyzetének a konfliktusos övezetekben történő védelméről szóló, 2003. augusztus 26-i S/2003/1502. sz. határozatára, valamint az Egyesült Nemzetek saját és kiegészítő személyzetének biztonságáról szóló, 1994. december 9-én elfogadott egyezményre és 2005. december 8-i fakultatív jegyzőkönyvére,
 - tekintettel az Egyesült Nemzetek humanitárius ügyekért felelős főtitkár-helyettesének a Biztonsági Tanács részére a polgári lakosság fegyveres konfliktusok során történő védelméről kétévente kiadott nyilatkozataira,
 - tekintettel az Egyesült Nemzetek Békefenntartó Műveletek Főosztálya (DPKO) által adott alapvető foglalom meghatározásra, amely szerint a békefenntartás az „*egyik útja annak, hogy segítsenek a konfliktusok által szétszakított országoknak megteremteni a fenntartható béke feltételeit*”. Az ENSZ-békefenntartók – számos országból érkezett katonák és katonatisztek, rendőrségi és polgári személyzet – ellenőrzik és megfigyelik a konfliktust követő helyzetekből adódó békefolyamatokat, és segítenek a szembenálló feleknek az általuk aláírt békemegállapodás megvalósításában. Ez a segítség sokféle formát ölthet, beleértve a humánbiztonság javítását, a bizalomépítő intézkedéseket, a hatalommegosztás módozatait, a választási támogatást, a jogállamiság, valamint a gazdasági és társadalmi fejlődés erősítését”,
 - tekintettel a Politikai Bizottság jelentésére (ACP-EU/100.291/08/fin.),
- A. mivel idővel változik a békefenntartás alapvetően arra irányuló klasszikus koncepciója, hogy a tűzszünet aláírása után szétválassza a szembenálló feleket, és kiterjed a határvonalak ellenőrzésére, demilitarizált övezetek létrehozására, és ha ez a megállapodások részét képezi, akkor a fogolycserék és a demilitarizáció ellenőrzésére is, és ezáltal olyan „rutinjellegű folyamat” részének számít, amelynek célja, hogy a felek számára politikai teret nyújtson és tartósan fenntartsa a tárgyalások folytatásához és vitájuk rendezéséhez,

- B. mivel a világ-csúcstalálkozó 2005. szeptemberben New Yorkban, 109 szuverén kormány által elfogadott nyilatkozata elismerte az államok és az ENSZ arra vonatkozó felelősségét, hogy megvédjék a lakosságot a népiirtástól, a háborús bűnöktől, az emberiség ellen elkövetett bűncselekményektől és az etnikai tisztogatástól,
- C. mivel a polgári lakosság védelmének feladatmeghatározásába sorolt feladatok nagy száma a békefenntartókat különböző irányokba vonja, és a békefenntartó erők egyre többet foglalkoznak az olyan puha biztonsági („soft security”) problémákkal, mint a fejlesztés, az újjáépítés és a béke hosszú távú építése, azaz csupa olyan tevékenységgel, amelyekre a katonai erők általában nem nyújtanak képzést,
- D. mivel a békefenntartó misszióknak a polgári lakosság védelmére irányuló képességét próbára teszi többek között az olyan állandó polgári alakulatok potenciális szerepének és képességeinek az alábecsülése, amelyek olyan soknemzetiségű, jól képzett civil személyzetből állnak, akik gyorsan bevetethetők és megfelelő képességekkel rendelkeznek a polgári lakosság védelméhez közvetlenül kapcsolódó feladatokban, így például az emberi jogok figyelemmel kísérésében, a közösségi szintű közvetítésben, a nemek közötti egyenlőséggel kapcsolatos tanácsadásban, a közösség mozgósításában és a tájékoztatásban,
- E. mivel az Egyesült Nemzetek (UN) és az Afrikai Unió (AU) – néha az Európai Unió (EU) támogatásával – ebben az évben megnövelik a kontinensen a békefenntartók számát új missziók létrehozásával, többek között a szudáni Dárfúr térségében, Csádban, a Közép-Afrikai Köztársaságban és Szomáliában,
- F. mivel az Afrikai Unió békefenntartói a „Békeprogram” közvetítésével támogatást kaptak az EFA-tól,
- G. mivel az 1997. évi Amszterdami Szerződés óta az Európai Unió európai biztonsági és védelmi politikájának – az 1992-ben Petersbergben meghatározott – feladatai közé tartozik a békefenntartás, a polgári lakosság védelme, valamint a humanitárius segítségnyújtás védelme,
- H. mivel a szóban forgó feladatokat az ENSZ mandátumával végzik, és mivel azok közül öt az afrikai földrészen zajlik vagy zajlott,
- I. mivel az EU-nak, az ENSZ-nek és a regionális szervezeteknek békefenntartó műveletek indítása előtt konfliktus- és kockázatelemzést kellene végezniük, hogy kialakítsák munkájuk összefüggéseinek jobb megértését, és ezáltal elkerüljék beavatkozásuk negatív hatásait, mint például a feszültségek és konfliktus szítását,
- J. mivel a katonai szereplők még nincsenek hozzászokva ahhoz, hogy ellenséges környezetben azonosítsák és megvédjék a polgári lakosságot, amikor egy nemzetközi vagy harmadik fél által vezetett beavatkozásban vesznek részt, és a békefenntartó katonai személyzetet gyakran nem közvetlenül az ENSZ vagy a regionális szervezetek toborozzák, hanem a csapatokat küldő országok rendelik ki őket, amelyek fenntartják joghatóságukat a csapatuk számára előírt képzés és fegyelmi intézkedések fölött,
- K. mivel a humanitárius szereplők – mint a civil szervezetek és az ENSZ hivatalok – szerepe és megközelítése a polgári lakosság védelmének tekintetében eltér a békefenntartó csapatokétól,
- L. mivel a hivataloknak a védelem gyakorlatának meghatározására vonatkozó felelősségét gyakran a terepen működő egyéni védelmi tisztviselőkre bízzák, és az nem intézményi szinten kialakított, egyértelmű útmutatásból fakad,
- M. mivel a konfliktusok sújtotta országok polgári lakossága, különösen a nők és a gyermekek ellen irányuló erőszak gyakran az áldozatok megalázására és pszichológiai meggyengítésére irányuló hadviselés eszközeül szolgál, és az áldozatok félnek jelenteni, ha bárki részéről – beleértve a békefenntartó csapatok és a humanitárius segítségnyújtó szervezetek dolgozóit is – szexuális kizsákmányolás vagy bántalmazás érte őket,
- N. mivel a polgári lakosság védelmi szintjének megnövelésében fontos tényező a békefenntartó misszió mérete, különösen a kiegészítő polgári fegyvertelen békefenntartó alakulatok száma és földrajzi hatóköre,

A polgári lakosság védelmének meghatározása

1. hangsúlyozza, hogy a polgári lakosság védelmének és alapvető szükségleteik kielégítésének elsődleges felelőssége azokra az államokra vagy egyéb hatóságokra vagy szereplőkre hárul, amelyek ténylegesen ellenőrzést gyakorolnak felettük, és a külső vagy harmadik felek békefenntartó műveleteinek szerepe ehhez képest másodlagos;

2. rámutat, hogy a be nem avatkozás elve nem vezethet olyan súlyos bűncselekmények eltéréséhez, mint a népiirtás és tömeggyilkosság, az etnikai tisztogatás és a népcsoportok elűzése, valamint a tömeges nemi erőszak; ilyen esetekben a nemzetközi közösséget terheli a felelősség, hogy védelmet biztosítson és határozottan fellépjen, elsősorban a veszélyben lévő lakosság védelme érdekében, mindeközben lehetőség szerint bevonva ebbe a regionális konfliktuskezelő szervezeteket;
3. kiemeli annak elismerése fontosságát, hogy a békefenntartó szervezetek (PKO) kellően erős mandátummal rendelkezzenek a béke és a jogállamiság helyreállításának, illetve megteremtésének, beleértve a biztonsági ágazat reformjához (SSR) vezető átmenetnek a támogatásához; kijelenti, hogy e célból egy olyan átfogó védelmi stratégiát kell kidolgozni, amely a civil biztonsági erők (rendőrség) képzését is biztosítja, támogatja a leszerelési intézkedéseket, és világos újjáépítési célokat fogalmaz meg;
4. kifejezi a **kézi lőfegyverek és a könnyűfegyverek** elterjedése miatti aggodalmát, és úgy véli, hogy a lefegyverzésnek, a **volt harcosok leszerelésének és a társadalomba való újbóli beilleszkedésüknek a békefenntartó műveletek szerves részét kell képeznie;**
5. hangsúlyozza annak fontosságát, hogy a polgári lakosok védelmének javítását célzó erőfeszítéseknek számolniuk kell a polgári lakosokat érő kihívások és fenyegetések szélesebb körű összetettségével, és üdvözli a különböző fegyvertelen polgári szereplők fokozott helyszíni együttműködését mint a védelmi stratégiák megvalósítására szolgáló hozzáadott értéket;
6. hangsúlyozza, hogy önmagukban a katonai stratégiák nem lehetnek sikeresek, ha azokat nem kísérik átfogó humanitárius intézkedések és politikai békecélok; kijelenti, hogy erős mandátumra lehet szükség a szembenálló felek közötti kölcsönös konfliktusok leküzdéséhez, valamint a béketeremtés és az újjáépítés biztosításához, amit félreérthetetlenül be kell illeszteni a védelmi stratégiába;
7. rámutat arra, hogy számos állam civil békeszolgálatot hozott létre, és ezáltal többek között a volt Jugoszlávia államaiban uralkodó konfliktus utáni környezetben jelentős sikereket tudtak elérni; ajánlja, hogy a többi állam és regionális szervezet – mint az Afrikai Unió és az EU – szintén hozzanak létre egy állandó civil békeszolgálati intézményt;
8. üdvözli a polgári lakosság védelmét szolgáló tevékenységek fokozott bevonását a békefenntartó mandátumokba, és megállapítja, hogy útmutatásra van szükség a mandátumok végrehajtásához, hogy integráltabb megközelítéseket biztosítsanak a humánfejlesztés, az emberi jogok, az emberbaráti és humánbiztonsági intézkedések tekintetében, ezért sürgeti az ENSZ-t és a regionális szervezeteket annak tisztázására, hogy miként értelmezik a polgári lakosság védelmét missziójuk megbízatásán belül, közös missziókban, valamint csapataik és személyzetük műveletekre történő előkészítésének megfelelőbb támogatására;
9. hangsúlyozza, hogy fejlettebb fellépési képességre van szükség, beleértve egy olyan állandó polgári békefenntartó alakulat létrehozását, amely a főhadiszálláson fenntartott, jól felszerelt koordinációs irodából és lehetőleg regionális szintekből tevődik össze, rendelkezik a gyorsan bevethető polgári személyek listájával, és megfelelő számú alkalmazottal működik;
10. rámutat annak szükségességére, hogy a civil lakosságot ne csupán az erőszakos támadásoktól, hanem a bűncselekményektől, például a bandák támadásaitól, a fosztogatásoktól is védjék;
11. üdvözli az EU Tanácsának arra vonatkozó határozatát, hogy létrehoz egy polgári védelmi mechanizmust, valamint az EU új védelmi pénzügyi eszközét, amelynek célja, hogy javítsa a mozgósítást és a polgári védelmi segítségnyújtás összehangolását sürgős esetben az EU-n belül és kívül;
12. ajánlja, hogy a speciális védelmi mandátummal rendelkező békefenntartó erők katonai stratégiái között olyan gyakorlati eszközök is szerepeljenek a mandátumok hatékony teljesítése céljából, mint a fegyvertelen polgári védelem, az éjszakai őrzés és a rádió útján történő kommunikáció, falusi védelmi bizottságok szervezése a békefenntartók riasztása céljából, légvédelem, gyorsreagálású haderő bevonása zavarások kezelésére, műholdas ellenőrzés és elfogás, és rendfenntartó rendőrség bevonása a missziók támogatásához és a békefenntartó szervezetek számára kilépési stratégiák nyújtásához;
13. hangsúlyozza, hogy a konfliktus sújtotta területeken a békefenntartóknak a humanitárius szereplőket is védeniük kell tevékenységük helyszíni biztosítása érdekében;

14. kiemeli, hogy az ellenőrzési pontok részvételen alapuló megközelítései – a helyi állami képviselők és a civil társadalom bevonásával – segítenek a veszélyeztetettséget előidéző tényezők azonosításában, a megfelelő reagálás kidolgozása céljából, és rámutat a gazdasági, politikai, civil és katonai erők jobb koordinációjának fontosságára;
15. felhívja az EU-tagállamokat és a nemzetközi közösséget, hogy segítsék elő az ENSZ Biztonsági Tanácsának a fegyveres konfliktusok által érintett nőkről és gyermekekről szóló 1325/2000. sz. és 1820/2008. sz. határozatának végrehajtását, és alakítsanak ki nemzeti cselekvési terveket és stratégiai dokumentumokat;
16. aláhúzza a női jelenlét békefenntartó missziókban való fontosságát, ami segít elhárítani a nők ellen irányuló erőszakot a konfliktusos és a konfliktuson túljutott övezetekben, és azt, hogy a női békefenntartókról gyakran megállapították, hogy szerepmodellként szolgálnak a helyi nők számára, akiket a konfliktust követő újjáépítésben, különösen a demokrácia építésében és a gazdasági fejlődésben való részvételre ösztönöznek;
17. kéri, hogy kellően vegyék figyelembe a nők konfliktus-megelőzési, -kezelési és -rendezési mechanizmusokban való részvételéről szóló, 1325 (2000) ENSZ biztonsági tanácsi határozatot;
18. súlyosan elítéli azokat az eseteket, amikor a békefenntartók visszaélnék hatalmukkal, és a helyszínen részt vesznek a polgári lakosság szexuális kizsákmányolásában vagy korrupciós gyakorlatokban, és aláhúzza, hogy a nemzeti csapatküldők reakciója nagyon fontos ebben az esetben; felszólítja az elkövetők hazájának hatóságait, illetve a Nemzetközi Büntetőbíróságot az ilyen bűncselekmények következetes üldözésére; e bűncselekményekkel kapcsolatban elutasítja az ENSZ-személyzet vagy az ENSZ-katonák bármilyen formában biztosított mentességét;
19. ajánlja, hogy minden békefenntartó missziót támogassanak speciálisan megbízott, ellenőrző, nyomozó és a nemzetközi humanitárius jog és az emberi jogok jogának megsértéséről nyilvánosan beszámoló egységek, valamint egy, a békefenntartók által elkövetett állítólagos szexuális visszaéléseket vizsgáló független vizsgálóegység, és hozzanak létre megfelelő segítségnyújtási rendszert az ilyen visszaélések áldozatai és az azok nyomán született gyermekek számára;
20. sürgeti egy olyan nyomon követő mechanizmus vagy „watchdog” létrehozását, **amelynek feladata, hogy** biztosítsa a panaszok kivizsgálásának átláthatóságát és hatékonyságát annak érdekében, hogy a panaszokat nemzeti szinten **igazságosan kezeljék**;
21. hangsúlyozza annak szükségességét, hogy a kapcsolattartó pontok részt vegyenek az ENSZ és a nem kormányzati szervezetek nemzetközi kezdeményezéseiben annak érdekében, hogy megelőzzék a szexuális kizsákmányolást és bántalmazást, valamint válaszoljanak azokra;
22. ajánlja, hogy a kapcsolattartó pontok biztosítsák a közösségek számára annak lehetőségét, hogy egy közös panaszfogadó mechanizmus létrehozásával jelezhessék panaszukat; kifejti, hogy e mechanizmusnak hozzáférhetőnek kell lennie minden ügynökség és kapcsolattartó pont számára, annak érdekében, hogy a közösségek tudják, hol jelezhetik a panaszukat;

A mandátumok velejárói, a bevetés szabályai és a kiképzés

23. megerősíti a missziót megelőző kiképzés, valamint a szolgálat közben történő továbbképzés javításának fontosságát (különösen a nemzetközi humanitárius jog, az emberi jogok, a polgári lakosság védelmére irányuló mandátumok végrehajtása, beleértve a szexuális erőszak megelőzése és az arra adott válasz terén) a többnemzetiségű csapatok bevetésénél, nemzeti és multinacionális szinten egyaránt, bírálja ugyanakkor, hogy az ENSZ által vezetett missziók katonai személyzete esetében ez csupán a nemzetek felelősségének tekintendő;
24. kéri – a Közös Parlamenti Közgyűlés fegyveres konfliktusokkal szembesülő gyermekekre vonatkozó iránymutatásainak megfelelően – egy külön képzés előírását a gyermekek védelmével összefüggésben;
25. kéri egy olyan „katonai kártya” kiadását, mint amelyet az EUFOR is használ a Kongói Demokratikus Köztársaságban, amelyben útmutatás szerepel a békefenntartók számára arra vonatkozóan, hogy hogyan kell a polgári lakossággal viselkedniük; és kér egy hasonló, kifejezetten gyermekekre vonatkozó kártyát;
26. elismeri az Egyesült Nemzetek Békefenntartó Hivatalának (ENSZ DPKO) arra irányuló erőfeszítéseit, hogy bevetést megelőző kiképzést nyújtson a személyzet vezetőinek és a csapatok küldőinek, különösen a bevetés szabályaira összpontosítva, ugyanakkor sajnálatosnak tartja, hogy ebben az államoknak nem kell részt venniük;

27. ajánlja, hogy az ENSZ tagállamai a békemissziók számára hozzanak létre egy közös kiképző főiskolát, ahol legalább a vezető beosztású személyzet számára egységes, multinacionális alapképzést nyújtanak a humanitárius feladatokról, valamint a civil lakosság ellátásával és védelmével összefüggő technikai segítő-nyújtással kapcsolatos feladatokról;
28. ajánlja, hogy az ENSZ regionális és szubregionális szervezetei dolgozzanak ki egységesebb képzési modulokat, és növeljék meg a kétoldalú és sokoldalú képzési gyakorlatokat, amelyekbe különösen az emberi jogok tiszteletben tartása tekintetében a tudatosság növelésére irányuló intézkedéseket kell beépíteni, azon alapelvnek megfelelően, miszerint minden ember – korra, nemre, faji vagy etnikai, illetve vallási vagy világszemléleti hovatartozásra való tekintet nélkül – egyenlő jogokkal rendelkezik és egyforma megbecsülést érdemel;
29. üdvözli az EU arra irányuló törekvését, hogy a tagállamok körében jobban harmonizálja a polgári lakosság védelmével kapcsolatos megközelítéseket, különösen közös képzési tevékenységek biztosításával, és kiemeli, hogy a polgári lakosság védelme **és a gyermekvédelem** fogalmának a szakmai átfogó civil-társadalmi kezdeményezések során nyújtott képzések szerves részét kell képeznie;
30. kéri, hogy a szexuális kizsákmányolás és bántalmazás szervesen tartozzon hozzá a hozzájáruló országok személyzete részére nyújtott képzéshez, és magukkal a műveletekkel együtt hagyják jóvá a békefenntartó személyzet visszaélésének áldozatai számára biztosított megfelelő finanszírozási és kártérítési mechanizmusokat;
31. sürgeti, hogy akár az ENSZ, akár a regionális békefenntartó személyzet számára nyújtott képzési modulok foglalják magukba a visszaélő magatartás kérdéseit, mivel az ENSZ-misszió személyzete számára gyakran nem világos, hogyan jelentsék a visszaéléseket, és mi fog történni az elkövetővel;
32. sürgeti, hogy minden EBVP küldöttség foglaljon magában egy, a gyermekvédelem területére szakosodott tanácsadót;
33. üdvözli azt a tényt, hogy az Egyesült Nemzetek Békefenntartó Hivatala manapság már kiértékelő csoportok segítségével azonosítja a kiképzésben meglévő hiányosságokat, és felajánlja annak tanúsítását, hogy a haderejük számára kiképzést nyújtó országok megfeleljenek az ENSZ-szabványoknak;
34. rámutat, hogy az EU is hasonló fejleményeket vállal az általános célkitűzés és polgári általános célkitűzés című dokumentumaiban, de kiemeli, hogy a módszeres megközelítés terén még lemaradásban van, mivel a kiképzés végső soron az állami felelősség körébe tartozik;
35. emlékezteti az EU-tagállamokat a nemzetközi jog értelmében meglévő, arra irányuló felelősségükre, hogy megfelelő képzést nyújtsanak minden polgári és katonai személyzetnek a nemzetközi humanitárius szabványoknak megfelelően, és gondoskodjanak arról, hogy a megfelelő iránymutatásokat kidolgozzák és felülvizsgálják a helyi lakosság, a kultúrák és a nemek tiszteletben tartása érdekében; emlékeztet az emberi jogok és a nemek egyenlősége figyelembevételének fontosságára;
36. kéri, hogy az európai katonák által az „Euro Recamp” program keretében az afrikai katonáknak nyújtott képzés módszeresen tartalmazzon az emberi jogok tiszteletben tartására és a polgári lakosság védelmére vonatkozó képzést, valamint hogy ennek végrehajtásához biztosítsanak megfelelő finanszírozást;
37. kiemeli annak fontosságát, hogy kellően figyelembe vegyék a leszűrt tanulságok és bevált gyakorlatok értékét, különösen annak tényét, hogy az egyértelmű védelmi mandátummal rendelkező műveletek, pl. az ARTEMIS és a Demokratikus Kongói Köztársaságban végrehajtott EUFOR-műveletek során levont tanulságok alapján javítható az EU által nyújtott képzés; különösen helyesli annak kihangsúlyozását, hogy egyértelmű tájékoztatást nyújtsanak a nyilvánosság számára, és előmozdítsák a műveletek kedvező megítélését, amelyet az is elősegít, hogy az EU-katonák zöme képes olyan nyelven kommunikálni, amelyet a lakosság megért;

A kommunikáció javítása

38. megerősíti, hogy az EU–AKCS Közös Parlamenti Közgyűlés lényeges szerepet játszhat a tudatosság növelésében és az arról folyó vita ösztönzésében, hogy miként lehet a védelmi folyamatot az EU Közös Európai Biztonság- és Védelempolitika (ESDP) műveleti megbízásai és más regionális szervezetek békefenntartó missziói tekintetében a középpontba helyezni;

39. kiemeli annak fontosságát, hogy a leszűrt tanulságok ne korlátozódjanak egy „vezető nemzetre”, és hangsúlyozza, hogy alapvető fontosságú a humanitárius helyzetekben történő beavatkozás európai doktrínájának megalkotása, amely során különösen azon EU tagállamok tapasztalataira kell támaszkodni, amelyek e tekintetben a leginkább előrelátóak, annak érdekében, hogy fokozzák a bevetési szabályok megfelelését;
 40. kiemeli a nem kormányzati szervezetek, az ENSZ és a regionális szervezetek között működő kommunikációs rendszer hivatalossá tételének szükségességét, különösen a békefenntartók védelme alatt álló veszélyes területekre kiterjedően;
 41. emlékeztet arra a követelményre, hogy az államok védjék meg és tartsák tiszteletben az emberi jogokat és az emberiség, a semlegesség, a pártatlanság és a függetlenség humanitárius alapelveit, valamint biztosítsák, hogy a humanitárius szereplők biztonságosan és akadálytalanul hozzáférhessenek a szükséglet szenvedő lakossághoz, összhangban a nemzetközi jog és a nemzeti jogrendszerek megfelelő rendelkezéseivel;
 42. sürgeti, hogy a terepen működő békefenntartó szervezetek módszeresen folytassanak eszmecserét a nemzetközi közösséggel a polgári lakosság védelmére szóló mandátumuk értelmezéséről, és a művelet politikai és katonai vezetősége hajtson végre hasonló kommunikációs kezdeményezéseket a helyi politikai és közigazgatási hatóságokkal;
 43. sürgeti egy-egy kapcsolattartó csapat létrehozását minden békefenntartó struktúrán belül kommunikáció folytatása és a helyi lakosság tájékoztatása céljából, beleértve a környező lakosságnak a misszió valós megbízatásáról történő tájékoztatását, a békét támogató műveletek semlegességének fenntartásához történő fő hozzájárulásként; megállapítja, hogy e csapat fő feladata az lenne, hogy a helyi közösségek hozzájárulásával elindítson egy panaszfogadási mechanizmust;
 44. rámutat arra, hogy a helyi lakossággal folytatott kommunikáció alapvető fontosságú, és olyan hozzáállást kell kialakítani, amely ösztönzi az egyértelmű tájékoztatást, és mindkét nem számára biztosítja a hozzáférést; megállapítja, hogy ezt ki kell terjeszteni más, harmadik felek haderőire, valamint a helyszínen működő humanitárius, emberjogi és fejlesztési szervezetekre is;
 45. kiemeli annak fontosságát, hogy a polgári lakosság biztonságát (vagy annak hiányát) meghatározó tényezőket hatékonyan és folyamatosan értékeljék, és az abból fakadó elemzést vegyék alapul olyan védelmi stratégiák meghatározásához, amelyek célja az erőszakos konfliktusok újabb kitörésének megelőzése;
 46. kéri az EU-t, hogy más fontos szereplőkkel – mint például a Humanitárius Ügyekért Felelős Koordinációs Hivatallal (OCHA) – közreműködve végezzen újabb konkrét vizsgálatot a védelmi stratégiák bevonásáról az EU válságkezeléssel kapcsolatos, folyamatosan fejlődő megközelítésébe, és abba foglalják bele a polgári lakosság, főleg a gyermekek védelmének során szerzett uniós szintű tapasztalatokkal kapcsolatos megfontolásokat is, továbbá úgy véli, hogy ennek alapul kell szolgálnia egy tágabb értelemben vett „EU védelmi doktrína” elfogadásához, amely magában foglalja a jogi, polgári, humanitárius és katonai védelem elemeit és az azokkal kapcsolatos útmutatást;
 47. hangsúlyozza olyan vezető ügynökségek létrehozásának fontosságát, amelyek világos stratégiai útmutatást képesek nyújtani, azonosítják a kulcsfontosságú hiányosságokat, valamint tisztázzák a válságokra adott válaszokkal kapcsolatos szerepeket és feladatokat;
 48. utasítja társelnökeit, hogy továbbítsák ezt az állásfoglalást az AKCS–EU Miniszterek Tanácsának, az Afrikai Unió Bizottságának, a Pánafrikai Parlamentnek, valamint a nemzeti és regionális parlamenteknek, az Európai Bizottságnak, az ENSZ-nek és regionális szervezeteknek, az EU Tanácsa Elnökségének és az Afrikai Uniónak.
-